

IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

קיביא • Qibya

by Jacob Glatstein, translation by Adi Mahalel

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (February 2016)

For the online version of this article: <http://ingeveb.org/texts-and-translations/qibya>

קיביאַ
QIBYA

Jacob Glatstein
translated by Adi Mahalel

Introduction: In the January 6, 1964 issue of the New York Yiddish journal *Tsukunft*, the famous American Yiddish poet Yankev Glatshteyn (1896-1971) published an untitled poem that was very critical of the policies of the Israeli government and army. It was published in the aftermath of the event known as the “Qibya massacre,” in which the Israeli army killed some seventy residents of Qibya (a Palestinian village in the West Bank), most of them women and children, in late 1953.¹ In 1956, this poem was first published in a book with a slightly different arrangement of the stanzas, under the title “Kibiya.”² In this three-stanza poem, Glatshteyn expresses his anger and protest against the Israeli violence. He sees in the violence a particular desecration of Jewish values.

¹ See Benny Morris, *Righteous Victims: A History of the Zionist-Arab Conflict, 1881-2001* (New York: Vintage Books, 2001), 276-279.

² Yankev Glatshteyn, *Fun mayn gantser mi 1919-1956* (New York: Marstin Press, 1956), p. 50. The second stanza became the first stanza in the later version. For more Yiddish and Hebrew literary and journalistic responses to the Qibya massacre, see Adi Mahalel, “Yiddish, Israel, and the Palestinians: Yosl Birshteyn’s ‘Between the Olive Trees,’” *Israel Studies Review: An Interdisciplinary Journal*, Volume 30, Issue 2, Winter 2015, pp. 71-91.

Qibya

A

Anger, revenge, smoke.
A small camp with murder in their eyes.
Girded with bow and arrow,
In treachery of night,
My brothers
Annihilated the mercy within,
And defiled the parchment of my life.
My God of the patient study-house.
It is difficult to forgive such devilish bravery.

B

My People, my People of mercy,
My familiar Jew.
I won't give you up
For the greatest arsenals of bravery.
People of my *good* father,
On foreign Polish soil.
How much did you train me in goodness,
From my cheder years onward.
My pride, my chosen one.
Exilic determination.
Do not liberate yourself from my righteous little corner.
Do not go away to life imprisonment,
With bloody chains on your hands.

C

My dear enemy, my strong hand
Will also be just.
The Yiddish³ word
Will not be desecrated.

³ “*yidish*” means both Jewish and Yiddish, both senses are invoked here.

The place where the peace stone
Will be laid,
Will be rock-solid and pure.
And when we count all the dead,
We will heal the mournful wounds,
With compassion, with faith;
That even on the battlefield,
In the shameful, dark night,
Our sons must be Jews of light,
Not murderous aggressors,
But defenders, victors, exalted.

קיביאַ

א

כעס, נקמה, רויך.
אַ קליינע מחנה מיט רציחה אין די אויגן.
אַנגעגורט מיט פֿייל און בויגן,
אין נאַכטיקן פֿאַרראַט,
האַבן מײַנע ברידער
רחמנות אין זיך אָפּגעשמדט,
און פּסול געמאַכט דעם פֿאַרמעט פֿון מײַן לעבן.
גאַט מײַנער פֿון געדולדיקן בית־מדרש.
שווער אַזאַ פֿינסטערע העלדישקייט צו פֿאַרגעבן.

ב

מײַן פֿאַלק, מײַן פֿאַלק פֿון רחמנות,
ייד פֿון מײַן גאַנץ לעבן.
כ׳וועל דיך נישט אַוועקשענקען
פֿאַר די גרעסטע אַרסענאַלן פֿון גבֿורה.
פֿאַלק פֿון מײַן גוטן טאַטן,
אויף פֿרעמדער פּוילישער ערד.
וויפֿל האָסטו מיט מיר איינגעקנעלט גוטסקייט,
פֿון מײַנע חדר־יאָרן אָן.
שטאַלץ מײַנער, אויסדערוויילטער.
פֿאַרגלותטע פֿעסטקייט.
באַפֿרײַ זיך נישט פֿון מײַנע גערעכטע דלת אַמות.
גיי נישט אַוועק אין וועלט־געפֿאַנגשאַפֿט,
מיט בלוטיקע קייטן אויף די הענט.

שונא מײַנער, מיין שטאַרקער אָרעם
וועט אויך זײַן גערעכט.
פֿאַרשוועכט וועט נישט זײַן
דאָס ייִדישע וואָרט.
דאָס אָרט וווּ ס'וועט געלייגט ווערן
דער שלום־שטיין,
וועט זײַן פֿעלדזן־פֿעסט און רײַן.
און אַז מיר וועלן אַלע געפֿאַלענע צײַלן,
וועלן מיר די טרויעריקע ווונדן היילן,
מיט רחמים, מיט גלויבן;
אַז אַפֿילו אויפֿן פֿעלד פֿון שלאַכט,
אין דער פֿאַרשעמטער, פֿינסטערער נאַכט,
מוזן אונדזערע זין זײַן ליכטיקע ייִדן.
נישט קיין אָנפֿאַלערישע רוצחים,
נאָר באַשיצערס, זיגערס, הויך־דערהויבן.